

denne Lov — og det er derfor en Bemærkning, som kan anvendes med Hensyn til flere af de Udtalelser, der ere faldne —, at denne Lov har saavidt muligt fulgt Forordningen af 18de Mai 1825 bogstaveligt, idet man er gaaet ud fra, at naar man ikke ansaa det for nødvendigt at gjøre nogen materiel Forandring i en Bestemmelses Indhold, havde det altid sine store Fordele at blive staaende ved de samme Udtryk, de samme Ord, som bruges i den ældre Lov, med Hensyn til hvilke Ord's Fortollning der maa antages at have uddannet sig en bestemt Praxis hos alle Vedkommende. Derfor staar denne Sætning ligesom i Forordningen af 1825, fordi jeg ikke indser, at den kan gjøre nogen Skade, hvorimod maasse den Omstændighed, at den, naar man iøvrigt følger Ordene i denne Forordning nøje, fattedes, kunde forvirre En eller Anden og forlede til Spekulationer over, hvad der nu laa bagved, at man ikke havde medtaget denne Sætning. — Hvad § 9 og de ved den gjorte Bemærkninger angaar, skal jeg først bemærke, at, saavidt der er brugt det Udtryk „haandsaaet Pant“, lægges der ikke nogen særlig Vægt paa, at netop dette Udtryk bruges; men det er brugt, fordi man formentlig ikke godt kunde udtømme, hvad man vilde sige, ved blot at betegne Sikkerheden som „Pantessikkerhed“, thi det, der skulde udtrykkes her, var egentlig det at etablere en Sikkerhed, som er analog med den, Retvirenten erhverver, naar der stilles Sikkerhed for at afværge en Arrestforretning, og denne Sikkerhed maa være af den Bessaffenhed, at det, der er stillet til Sikkerhed, f. Ex. ikke drages ind under Konkursen eller deslige. Naar man med saa Ord vil betegne det, antager jeg, at man meget godt, uden at udsætte sig for Misforstaaelse, kan henvise til „haandsaaet Pant“, med hvilket dette Forhold har den Analogi, at det staar udenfor Konkursboet i Tilfælde af, at den, der har stillet Sikkerhed, gaar fallit. Hvad forøvrigt selve Bestemmelsen i § 9 angaar, hører den jo med til de Bestemmelser i Loven, som nødvendigvis maa være nye. De Tilfælde, som indeholdes i § 9, kunne ikke opstaa efter den bestaaende Lovgivning, idet denne ikke kjender Begrebet Sikkerhedsregres, men kun Betalingsregres. Derved altsaa at Vexelloven skaber nye Forhold, nemlig Tilfælde, hvor man kan indskrænke sig til at søge Sikkerhed, saavel som ogsaa et enkelt Tilfælde, hvor man ubetinget er indskrænket dertil, maatte Tanken naturlig ledes hen paa det Spørgsmaal, om man med Hensyn til denne Sikkerheds-

regres kunde lade sig nøje med de bestaaende procesuelle Retsmidler, eller om det ikke var nødvendigt at indføre noget Nyt. Det er da blevet gjort gjældende fra flere Sider — og det hører til de Ting, som, efter hvad der er mig meddelt, ogsaa have været paa Bane under Vexelkommissionens Forhandlinger — at man i Almindelighed havde Indtrykket af, at den, der kunde kræve Sikkerhed, vilde være meget daarlig tjent med at være henvist til at bruge de almindelige Retsmidler, og at man, naar man vilde indføre dette nye Begreb „Sikkerhedsregres“ vilde have, at det skulde være nogenlunde praktisk, ogsaa maatte give Vedkommende Retsmidler i Hænde, hvorved han hurtigere og sikkrere kunde gennemføre sin Forbring, og det saa meget mere, som Følgen af, at man ikke gjorde det, sandsynligvis vilde blive den, at Sikkerhedsregressen saa godt som aldrig vilde blive brugt, idet den Paagjældende sandsynligvis altid vilde fordrø Betaling, hvilket dog fra flere Synspunkter betragtet ikke kunde være heldigt og tildels vilde komme i Strid med de Grunde, hvorfor man har indført Sikkerhedsregressen. Derfor er det altsaa, at § 9 giver en ny Regel med Hensyn til selve Sikkerhedsregressen, en Regel, som jeg ikke tror kan have nogen Betænkkelighed, idet man jo vel maa erindre, at den hele Fremgangsmaade, som § 9 omhandler, bringer En ikke videre end til Sikkerhed. Det er ikke Meningen, saaledes som det erode Medlem (Magen), der omtalte dette Spørgsmaal, vistnok forudsatte, at Vedkommende skulde kunne realisere Pantet og søge Fyldestgjørelse deraf. Det er Meningen med § 9 — og det ligger ogsaa i den hele Tankegang — at den ikke fører længere end til at skaffe Vedkommende den Sikkerhed, som han kan kræve efter Vexellovens §§ 25, 26 og 30, og dermed Punktum; saavidt han vil have Fyldestgjørelse, maa han søge Dom, medmindre han kan komme til Forlig med Modparten og i Senhold til Forliget gjøre Eksekution. I dette, som jeg her sidst omtalte, ligger jo tildels ogsaa Besvarelsen af det Spørgsmaal, hvorfor man da ikke lige saa godt indrømmer den Vedkommende at søge Betaling ved en saadan umiddelbar Fogedforretning som den, her omtales, idet der nemlig her kan henpeges paa den væsentlige Forstjæl, der er mellem disse to Forhold, det ene Tilfælde, hvor der ikke tilveiebringes nogen egentlig Opgjørelse af Rettsforholdet eller nogen Afgjørelse af noget Materielt, men hvor der kun tilveiebringes Sikkerhed, og det andet Tilfælde, hvor der tilveiebringes en endelig